

Het ELTK in St. Andrews

Enkele dubbeltjes op zijn kant

Zoals in het juli-nummer reeds aangekondigd volgt hier – helaas met één maand vertraagd – het verslag van Erik Hertzberger over het Europees Landen Team Kampioenschap, dat eind juni in St. Andrews, Schotland, is gehouden.

Het Nederlands team, bestaande uit Jaap van Neck, Victor Swane, Erik Hertzberger, Bart Nolte, Toby Rijks en Allart Roland Holst, stond onder de captaincy van Ajef Knappert. Na een enigszins teleurstellend strokeplay-kwalificatie resultaat – één plaats in de 2e flight werd nog net veilig gesteld – eindigde het team tenslotte dankzij sterk spel in de matchplaywedstrijden als 10e in een veld van 19 deelnemende teams.

Een trip met het Nederlands team naar de ELTK is op zich al een belevenis. Als de reis dan ook nog naar de bakermat van het golfspel, de Old Course in St. Andrews (par en SSS 72) gaat, wordt het pas echt spannend. Hoewel iedere golfer wel eens iets over St. Andrews gelezen zal hebben en dus over de enorme 'double greens', die aan voetbalvelden doen denken, of over de onzichtbare bunkers en 'mangaten' in de fairways, is het toch een niet te beschrijven gewaarwording om de heilige grond ook inderdaad te betreden. Het is absoluut niet de baan die je verwacht. De fairways en greens hebben hetzelfde soort gras, van dat stugge, groen-bruinachtige gras, dat veel kan hebben. De fairways zijn niet mooi; een slechte ligging komt regelmatig voor, doch dan pak je gewoon een ijzer. De greens zijn hard en razendsnel. De Old Course is, evenals de vier andere banen in St. Andrews, een openbare baan. Op slechts zes dagen van de week kan er gespeeld worden, op zondag is de Old Course gesloten. Waarom? Wel, dat is altijd zo geweest! Het is overigens niet zo dat de 'double greens' tot ongelukken hoeven te leiden. De grootste green (ter wereld) is de 5e/13e green met een oppervlakte van

4800 m² (een hockeyveld meet circa 4950 m²). Putts van 25 meter en langer zijn dan ook eerder regel dan uitzondering, over trajecten die allesbehalve vlak zijn.

Mede door de immer hard waaiende wind komt het zelfs regelmatig voor dat een eenmaal tot stilstand gekomen approach 'spontaan' begint te rollen, waarna de speler zich soms zelfs geconfronteerd ziet met een blind schot (of putt) op de green.

In St. Andrews is de hele entourage die van golf. Het is waarschijnlijk een van de weinige plaatsen ter wereld waar in de asfaltwegen spikemarks worden aangetroffen, al fluisteren boze tongen dat de burgemeester 's nachts speciaal baantjes trekt over de straat, teneinde de toeristen een leuk verhaal mee te kunnen geven.

De golfshops in het dorp zijn eigendom van illustere golffamilies. Tom Morris' golf shop ligt 25 meter van de 18e green. De gevel is verluchtigd met de jaartallen waarin Junior en Senior hun open golftitels hebben gewonnen. Willie en Tom Auchterlonie hebben hun handel in handgemaakte stokken om de hoek.

Laatste putt om 10 uur

Tegen de achtergrond van dit decor werd woensdag 24 juni door 19 landenteams gestart met de strokeplay-kwalificatie. De stand na twee strokeplay-ronden bepaalt de plaats in de drie poules, de eerste twee bestaande uit ieder 8 landen en de derde uit 3 landen.

Hoewel een plaats in de eerste flight door Nederland nooit bereikt werd,

Het Nederlands team bij het vertrek van Schiphol. V.l.n.r. Victor Swane, captain Ajef Knappert, Allart Roland Holst, Erik Hertzberger, Toby Rijks, Jaap van Neck en begeleider Lout Mangelaar Meertens. Op de foto ontbreekt Bart Nolte, die vanuit Engeland naar St. Andrews ging.

was er geen aanleiding niet te proberen die deze keer wel te bereiken. Toen na twee dagen strokeplay de kruitdampen waren opgetrokken, bleek dat Nederland zich met moeite in de tweede flight had gekwalificeerd, ten koste van speciaal de Belgen. Op zeker ogenblik zelfs kon de Belg Rolin ons nog uit de tweede flight spelen door een ronde van 79 te maken. Hij vernam dit bij een stand van 4 boven par na 9 holes. Er volgden zelfs nog pars en een birdie, doch toen greep St. Andrews persoonlijk in. Een double bogey-6 op 13 werd gevolgd door een 11 op de par-5 14e hole, de z.g. Long Hole, waarmee de Rode Duivels geëlimineerd waren. Hoewel de scores van Nederland niet slecht waren, lagen deze toch hoger dan 'thuis' in nationale wedstrijden. Vooral relatief slecht putten was hier debet aan. (Ronden met minder dan 36 putts waren zeldzaam). Op de befaamde Road Hole werden zelfs 4-putts genoteerd. Dit gold overigens ook voor de andere teams. Feit is echter wel, dat acclimatiseren, juist hier in St. Andrews, niet lang genoeg kan duren.

De 16e plaats betekende dat de volgende dag tegen de 9e plaats, Italië, moest worden gespeeld. Normaal gesproken horen de Italianen in de 1ste flight, dus dat zat ze niet lekker. Toen ze bovendien nog tegen een 2-0 achterstand aankeken bij de lunch, leek er geen vuiltje aan de lucht voor Nederland. Bart won bovendien de topsingle, doch het venijn zat bij de Italianen in de staart. Allart en Victor gingen voor de bijl, Toby was op sterfen na dood en Erik worstelde met een oude rot die geen krimp gaf. Uiteindelijk werd het pleit in Nederlands voordeel beslecht op de 22ste hole, in de beslissende partij. Het was toen echter al wel 10 uur 's avonds. In het hotel aangekomen kon Ajef slechts dankzij veel praten en een speldje de kok bewegen tot het bereiden van het diner.

Het toernooi-golf stelt speciale eisen aan de spelers wat betreft de tijden waarop gespeeld wordt. De ene dag sta je om 8 uur op de tee, de volgende dag om 4 uur 's middags. Zo ook tegen IJsland, half zes reveille en half acht afslaan, nadat amper 8 uur tevoren de laatste putt was geholed. De combinatie Bart/Erik liep wat stroef op de vroege morgen in een temperatuur van 5 graden. Jaap en Toby ging het echter voor de wind,

zodat 1-1 de lunchstand was. Bart en Erik verloren de singles, Victor en Jaap wonnen ruim en Toby stond 1 down en 2 te gaan in een uitzichtloze positie. De IJslander was met twee op de green van de 17e, Toby met drie op de Road, vier op de green en vijf in de hole. De IJslander was echter zo vriendelijk 4 putts te nemen, ergo all square. Op de 18e maakte Toby keurig zijn par-4 en maakte de IJslander nog eens 3 putts. Dat was dus weer een dubbeltje op zijn kant.

Finale tot 20ste hole

Na deze overwinning was Nederland in elk geval 10e. Een 9e plaats was nog mogelijk via een overwinning op Zwitserland. De foursomes werden gedeeld. Victor/Bart liep geolied, doch het duo Toby/Jaap was wat minder dan de vorige dagen, 1-1 derhalve. In de singles zag het er redelijk uit. Bart won ruim van Markus Frank, die in het Continentale team werd gekozen, en de anderen hadden wel degelijk hun kansen. De een na de ander ging echter voor de bijl, tegen zeer goed spel van Zwitserse zijde.

Al met al nog een zeer mooi resultaat. Volgens de overlevering was het het beste resultaat van een Nederlands team tot nu toe.

Tijdens alle consternatie rond het Nederlands team werd in de 1ste flight geknokt voor de eerste tot en met achtste plaats. Het eind van het liedje was dat Engeland en Schotland tegenover elkaar in de finale stonden. Engeland trok uiteindelijk aan het langste eind, na enkele zeer dramatische momenten in de partij tussen Ian Hutcheon (Schot) en Peter Deeble (Engelsman).

Bij een stand van 3-3 (1-1 na de foursomes) was Deeble 1 up op de 18e tee in de beslissende partij, nadat Hutcheon op de voorgaande 4 holes driemaal 3 putts had gemaakt. Beiden hadden een goede drive op de par-4 18e. Hutcheon legde zijn wedge van 100 meter afstand 2½ meter van de hole. Deeble lag met twee 5 meter van de hole en maakte net geen birdie, waarna onder doodse stilte van het inmiddels duizendkoppige publiek Hutcheon zijn putt maakte voor een 3 om in leven te blijven. Onbeschrijfelijke taferelen, lang gejuich en een mentale dreun voor Deeble, die echter geen emoties toonde.

Dan de 19e, de 1ste dus, een korte par-4, met pal voor de green de Swil-

can Burn, een riviertje dat menig golfbal gevangen heeft. De pin stond 5 meter achter dit 1½ meter brede stroompje. Beiden hadden een goede drive. Hutcheon als eerste koos voor de aanval. Ogenschoonlijk een perfecte wedge deed de bal net iets te kort in de sloot belanden. Deeble koos voor de veilige weg en plaatste zijn bal achter op de green, zo'n 30 meter van de hole, en dus verder van de hole verwijderd dan Hutcheon. Zijn putt ging er warempel bijna in, maar bleef 5 cm van de hole liggen. Geweldig gejuich, caddie door het dolle heen, enz. Engeland heeft gewonnen . . .

Hutcheon presteerde echter het ongelooflijke en holede zijn chip uit van een kale, beetje downhill liggende, nadat hij voor de sloot had gedropt. Dit zijn dingen die je zelden te zien krijgt. Deeble kon niet anders dan glimlachen, St. Andrews had weer ingegrepen en Hutcheon keek of dit een normale zaak was en vertrok geen spier. Op de 20ste toonde Deeble echter karakter en holede van 2½ meter voor de match en de titel, zodat, althans in deze partij, de overwinning terecht kwam bij degene die zich het best in bedwang had. Engeland juichte, Schotland hilde, The 'enemy' had won!

Erik Hertzberger

De einduitslag luidde:

1. Engeland	11. Oostenrijk
2. Schotland	12. IJsland
3. Wales	13. Noorwegen
4. Frankrijk	14. Spanje
5. Ierland	15. Italië
6. Duitsland	16. Finland
7. Zweden	17. België
8. Denemarken	18. Luxemburg
9. Zwitserland	19. Portugal
10. Nederland	

Sam Snead, bij het zien van een foto van hemzelf in de New York Times nadat hij in 1937 het Amerikaanse Open had gewonnen: 'Hoe kunnen ze mijn foto daar nu hebben? Ik ben nog nooit in New York geweest.'

Dan Sikes, een Amerikaanse professional: 'Als ik in het volgende leven terugkom, wil ik terugkomen als de vrouw van een golfprofessional. Ze ontwaakt iedere morgen om tien uur en wordt dan geconfronteerd met de eerste belangrijke beslissing van de dag: of ze in bed zal ontbijten of in de coffeeshop van het hotel.'